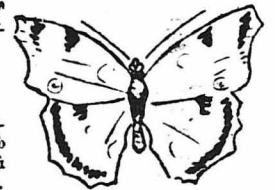
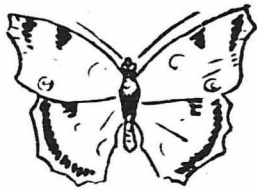


ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΩΝ ΔΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.

—Ο νεαρός Γάλλος δημοσιογράφος 'Ιωσήφ Ρουλταμπι, αστυνομικός συντάκτης της 'Εποχής, αλλά και μοναδικός ντετέκτιβ, φτάνει στην Πετρούπολη της Ρωσίας, προσκαλούμενος απ' τον Ισίο τον Τσάρο, ο οποίος του αναθέτει να προστατεύσει τον άρρωστο του στρατηγού Τρεμπασώφ, όπου τον δέχεται η γυναίκα του στρατηγού Ματρώνα Πετρόβνα, η άφοσιωμένη αυτή ούζυγος, η οποία άφροντα μερονυχτά για την άσφαλεια του άνδρου της. Ο νεαρός δημοσιογράφος δίνει απ' τη βίλλα όλους τους αστυνομικούς που βρίσκονται εκεί για την άσφαλεια του άρρωστου, επιδεικνύοντας τους μια σχετική εξουσιοδότηση του άρχηγού της αστυνομίας Κουμπριαν και αναλαμβάνει μόνος του τα καθήκοντά του. Ησάπτον, ουνοεισοδικώντας από την στρατηγίδα, πηγαίνει στην τραπέζα της βίλλας, όπου βρίσκεται ο στρατηγός, που είναι τραυματισμένος στο πόδι από την τελευταία απόπειρα εναντίον του, μαζί με μερικούς φίλους του. Ο στρατηγός τον δέχεται μ' έγκραυσια, τον συστήσει στους προσκαλούμενους του και κατόπιν, ενώ ο Ρουλταμπι παρακολουθεί τους πάντας και τα πάντα, η Ματρώνα Πετρόβνα άρχίζει να του διηγείται τις δολοφονικές απόπειρες που έγιναν εναντίον του ούζυγου της.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Κυρία, είτε ο Ρουλταμπι, είτε άνανη, να μου πητε οσα δέν μου είτε ο Κουμπριαν, σχετικώς με την ιστορία του πατώματος. Άν δέν άταξάμω, την πρώτη φορά που κοιτάξατε στο πάτωμα, άκούσατε ένα θόρυβο στο Ισόγειο, όπως συνέβη από όλιγου.

—Ναι, θύ σάς τώ πό δια, άφού πρήξει, είτε η Ματρώνα Πετρόβνα. Ήταν ή νύχτα, ή έτοιμην της άσπαιρας με την άνθοδέσμη, άγαπητέ μου μικρό κίτρι, μικρό μου γ τ ο μ ο β ο ζ. Βροχόμουν στο δωμάτιο του σιζύου μου, όταν έξω, μω φάνηκε πώς άκουσα θόρυβο στο Ισόγειο. Κατέβηκα άμέσως και δέν είδα στην άρχή τίποτε ύποπτο. Όλα ήσαν κατάλληστα. Άνωξε αγιά-αγιά την πόρτα του δωματίου της Νατάσας, γιατί ήθελα να ή ρωτήσω μήπως άκουσε κ' ατή τίποτε. Μά κοιούταν τόσο βαθιά, ώστε δέν ελγα τό θόρυβος να την ξυνηλώ. Ήπγα τότε στη βεράντα και είδα τους άστυνομικούς όλους —άκούτε;— να κοιούνται, με τις γροθιές κλεισμένες.

—Έσαν με άκόμω φορά τον γύρο των δωματίων και με τό φανάρι μου στο χέρι, έτοιμαζόμουν να βρω απ' την τραπέζα, όταν έξω, κ' άκούσα ότι τό χαλί στο πάτωμα είχε μά γωνία κακοστρωμένη. Έσηκα και τό χέρι μου συνάντησε μά ζαρωματίδι του χαλιού κοντά στην πολυθρόνα του στρατηγού, σαν να την είχαν σπρώξει άδέξια και να είχε τραβήξει τό χαλί μαζί της. Σπρωγμένη από ένα θλιβερό προαισθημα, τραβήξα την πολυθρόνα κ' άναστήκασα τό χαλί. Έκ πρώτης όψεως, δέν είδα τίποτε. Μά, έξέτάζοντας τά πράγματα από πό κοντά, είδα ότι μά σανίδα δέν έφαινε καλά στο πάτωμα, όπω; ή άλλες. Μ' ένα μαχαίρι, κατόρθωσα κ' άναστήκασα ελαφρά τή σανίδα και είδα ότι δυό απ' τά κομμάτια που τή συγκρατούσαν στο δωμάρι από κάτω, είχαν άφαιρεθεί προσφάτως. Απ'ό άκριβώς έφτανε για να μπορώ ν' άναστρώσω λίγο την άρχή της σανίδας και να χώσω τό χέρι μου από κάτω. Γι'ά να την άναστρώσω περισσότερο, θά έπρεπε να βγάλω άκόμω έξη-έφτά κομμάτια. Τί σημαίνει αυτό; Ποιό νεο και τρομερό μυστήριο έπρόκειτο ν' άνακλίθω; Άφρα τή σανίδα να ξανατάξω τή θέα της μόνη της, έστρώσα τό χαλί με προσοχή, ξανάβαλα την πολυθρόνα στη θέση της και πάλι-πάλι είδαπώρισα τον Κουμπριαν.

—Ο Ρουλταμπι, τή δίκωμο και τή ρώτησε :

—Κάνετε λόγο, κυρία, γι' αυτή την αποκάλυψη σέ κανένα;

—Σέ κανένα άπολύτως.

—Όπως στη Νατάσα;

—Όπως στη Νατάσα, άπάντησε ή Ματρώνα Πετρόβνα.

—Γιατί; ρώτησε ο Ρουλταμπι.

—Γιατί, άπάντησε ή Ματρώνα Έπει' από μά στιγμή δισταγμού, δέν θέλω να την τρομάξω.

—Και τί σάς είτε ο Κουμπριαν;

—Κυτάξαμε τό πάτωμα μαζί. Ο Κουμπριαν έχωσε τό χέρι του πό επιδέξια από μένα κ' άνταλήφθη ότι ίσχυε κάτω απ' αυτή, δηλαδή άνάμεσα απ' τό πάτωμα και τό ταβάν των μαγειρείων που βρίσκοντα κάτω απ' τό Ισόγειο, ένα κομμάτι που θά μπορούσε να χωρήσει πολλά πράγματα.

—Όταν άναστρώθηκε, ο Κουμπριαν μου είτε: «Κυρία, άκούστε με!... Προσποιηθήτε σαν να μην είχατε άντιληφθεί τίποτε. Μή μιλήσετε σχετικώς σέ κανένα και άφρονταίτε. Ο στρατηγός άς έξακολουθήσει να κάθεται στη συνηθισμένη του θέση και κανείς άς μην ύπομνησθεί ότι άνακλίθηκα την έναρξη της έργασίας των άγνωστων. Είναι ο μόνος τρόπος που έχου-

με στη διάθεσί μας για να τους άφρούσω να τή συνεχίσουν. Έγώ θ' άφήσω πάλι τά όργανά μου να κυκλοφορούν ή νύχτα στο Ισόγειο. Θά ριφωάνδινεκάμε πολλή άν άφαναμε τους άγνωστους να συνεχίσουν την έργασία τους νύχτα. Θά τήν συνεχίσουν τόσο καλά, ώστε θά ήταν ένδεχόμενο να τήν τελέσει ό σ ο υ ν. Με καταλαβαίνετε; Μά την ήμέρα, κανόνιστε τά πράγματα έτσι, ώστε τά δωμάτια του Ισόγειου να μενου έλευθερα κάθε τόσο. Ψ! όχι γ'ά πολύ... μά κάθε τόσο. Με καταλάβετε πάλι;». Δέν ξέρω γιατί, μά αυτό που μου έλεγε ο Κουμπριαν κ' ο τρόπος με τον όποιο τό έλεγε, με πρόμαζε περισσότερο απ' τό κάθε τι. Ότισσο, άκολούθησα τις οδηγίες του. Δυστόν, τρεις ήμέρες άργότερα, κατά τις όχτώ τό βράδυ, σέ μά ώρα που τό Ισόγειο ήταν άδειανό, άφου πάλασσα τον στρατηγό, χωρίς να τό θέλω σχεδόν, κατέβηκα στην τραπέζα. Άναστήκασα τό χαλί και κόνταξα τό πάτωμα. Τρία άκόμω κομμάτια είχαν άφαιρεθεί απ' τή σανίδα, που άναστρωνόταν τώρα με μεγαλύτερη εύκολία και κάτω απ' την όποια φαινόταν τό κούρμα, α δ ε ι α ν ο ά κ ο μ α.

—Όταν έφτασε σ' αυτό τό σημείο της διηγήσεώς της, ή Ματρώνα σιάθησε, σαν να μη υπαρούσε να πη περισσότερο.

—Έ, λοιπόν;

—Δυστόν, ξανάβαλα τά πράγματα στη θέση τους, έπως πάντα, και βγαίνοντας έξω, άκούσα να έξέτάζω τους άστυνομικούς. Έτσι έμια, ότι κανείς δέν είχε μπει στο Ισόγειο κ' ότι κανείς —μ' άκούτε;— δέν είχε βγει απ' α ύ τ ο.

—Πώς θέλατε να είχε βγει κανείς απ' τό Ισόγειο, άφου κανείς δέν ήταν σ' αυτό;

—Έξω να πώ, έκανε ή Ματρώνα λαχανιασμένη, ότι ή Νατάσα σ' αυτό τό δάστυμο είχε μπει στην κάμαρά της... στην κάμαρά της που βρίσκεται στο Ισόγειο.

—Μου φαίνεται, ότι ή ανώνυμος αυτή σάς τράξω πολύ, κυρία. Μπορείτε να μου φανερώσετε την αίτια της ταρχής σας;

—Όποτε με καταλαβαίνετε; Έκανε ή Ματρώνα άκόμω πιο τρομαγμένη.

—Ναι, άπάντησε ο Ρουλταμπι. Καταλαβαίνω ότι απ' την τελευταία φορά που είδατε τό πάτωμα, ως τή φορά που παρατηρήσατε την έξαρμένη τριών άκόμω κομμάτια απ' τή σανίδα, κ α ν ε ν α σ άλλος δέν ν μπορώ σε να μ π η μ έ σ α σ τ η ν τ ρ α π ε ζ α ρ ι α, εκτός από σάς και τή Νατάσα.

—Η Ματρώνα Πετρόβνα πήρε τό χέρι του Ρουλταμπι και του είτε στανόζοντας :

—Μικρό μου φίλε, υπάσχου πράγματα, πο ο δ εν θ έ λ ω να τ ά σ κ έ π τ ω μ α ι και τά όποια μου είτε άδύνατον να σκεφτώ, όταν ή Νατάσα με φιλάει στοργικά.

Και έξέπασε σέ λυγμούς.

—Όταν συνήλθε κίπικ, άναστήκασε τον Ρουλταμπι κοντά της, μά δέν τον βρήκε. Τότε σκούσε τά μάτια της, πήρε τό κλεφτοφανάρι της και γρήγορα-γρήγορα, ξαναγύρε στη θέση της, κοντά στον στρατηγό.

—Από την ήμέρα αυτή, ο Ρουλταμπι άρχισε να κρατάει σύντομες σημειώσεις στο σημειωματάριό του. Νά ή πρώτες απ' αυτές :

«Τ ο π ο γ ρ α φ ι α : Η βίλλα περιτοιχίζεται απ' τις τρεις πλευρές της από κήπο. Η τετάρτη πλευρά βλέπει κατ' εθείαν σ' ένα μικρό δάσος που άπλώνεται ως τον ποταμό Νέβα. Απ' αυτή τή μεριά, τό επίπεδο του έδάφους είναι πολύ διά χαμηλό απ' τις άλλες, τόσο χαμηλό, ώστε τό μοναδικό παράθυρο που βλέπει προς τό δάσος (τό παράθυρο του μικρού σαλονιού της Νατάσας; στο Ισόγειο) βρισκείται στο ύψος του δευτέρου πατώματος. Απ'ό τό παράθυρο είναι έμφαντικά κλειστό με αιδερένια παζούρια, που τά συγκρατεί από μέσα μια σιδερένια άμπαλα.

«Φίλοι του στρατηγού: Θανάσις Γιώργεβις, Ίβάν Πέτροβις, ό ξυλ-έμπορος Θαδίας (με τά χοντρά παπούτσια) κ' οι ύπασπιστά του Μιχάλης και Βόρας (με τά κομμά μπιάνο). Ματρώνα: έλλογινης στην άνάχη της, ήρωική. Νατάσα:.... άγνωστον.

»Επιχειρήματα κατά της



»Ανωξε αγιά-αγιά την πόρτα του δωματίου της Νατάσας...

Ν' α τ ά σ α ς : Δέν βρισκεται ποτέ κοντά στον στρατηγό, δούκας γίνονται άπόπειρες ένσενίον του. Στη Μόσχα, όταν έσκασε ή βόμβα στο έλλυθρο, δέν ήξερε κανείς πού βρισκόταν, έν ω ά ύ τ ή έ π ρ ό κ ρ ε ι τ ο ν ή ά συν ο δ ε ύ σ η τ ο σ τ ρ α τ η γ ο ύ σ τ ό ν π ε ρ ί π α τ ο υ. (Αδύ ή λεπτομέρεια μου την άνακοίνωσε ο Κοιτηριάν, ένώ ή Ματρένα Πετροβνα μου την άπέγραψε μεγαλόφωνα). Κατά τη νύχτα της άποπειρας της άνθοδόξης, γ ι ά π ρ ώ τ η φ ο ρ ά ή Νατάσα κοιμήθηκε έξω άπό τό σπίτι της. Περιέργη είνε έπίσης ή σύμπτωση της έξαφανίσεως τών καρφών και της παρουσίας μονάχα της Νατάσας... έ κ τ ό ς ά ν ή Μ α τ ρ έ ν α Π ε τ ρ ο β ν α β γ ά ζ ε ι μ ό ν η τ η ς τ ά κ α ρ φ ι ά. Έπιχειρήματα άπό τής Ν α τ ά σ α ς : τ ά μάτια της όταν κοιτάζουν τό στρατηγό.

ΥΠΟΨΗΜΕΙΩΣΙΣ. Άπόψε δέν μιλώρα άκόμα με τη Ματρένα Πετροβνα για τη μακρή κρίση της καρφίτσας πού άσάλευσε, ΑΥΤΗ Η ΜΙΚΡΗ ΤΡΥΠΑ ΜΟΥ ΠΡΟΚΑΛΕΣΕ ΤΗ ΜΕΓΑΛΛΕΤΗΡΗ ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ.

IV
ΟΙΟΥ ΚΑΤΑ ΔΙΑΤΑΓΗΝ ΤΟΥ ΡΟΥΑΤΑΜΠΛ, Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΤΡΕΜΠΙΑΣΣΩΦ ΚΑΝΕΙ ΤΟΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

—Καλημέρα, μικρέ μου άγαπημένε μου δάιμονα! Ό στρατηγός πέρα

σε περίφημα τό ύπόλοιπο της νύχτας του. Δέν άγγιξε πια τό νυκτωτικό του. Είμαι βέβαιη ότι τό καταραμένο αυτό φάρμακο πού προσάγει όλους τους έφιάλτες. Και, σεις, άγαπημένε μου μικρέ, δέν κοιμήθηκετε ούτε στιγμή... Τό ξέρω! Τό ξέρω... Σάς έννοωθα νά τριγυρίζετε παντού μέσα στο σπίτι σαν ποντίκια... Σάς εύχαριστώ για τόν ύπνο πού μου χαρίσατε, μικρέ μου φίλε...

—Έτσι, ή Ματρένα, την έπομένη της περετώδους αυτής νύχτας, χαρέησε τό Ρουλιταμάλ, τον οποίο όρισε κάτω στον κήπο νά κατιζή ήσυχος την πλάτα του.

— Μά έσείς θα είστε κουρασμένοι, έξακολούθησε. Σάς έτοιμάσα τη μακρή κωμάρα τών ξένων, τη μνητή πού διαθέτουμε, πίσω άπ' τη δική μου. Τό κρεδβάτι σας σάς περιμένει... Χρειάζοσαστε τίποτε; Πέστε μου! Όλα έδώ σας άνήκουν...

—Δέν έχω άνάγκη άπό τίποτε, κυρία.

—Τί λέτε, άγαπημένε μου μικρέ... Θα άρρωστήσετε... Θέλω ν' άναπαύητε... Άκούτε!... Θέλω νά είμαι μαζί μητέρα για σας, Σάς παρακαλώ... πρέπει νά με ύπακούσετε, παιδί μου.

Πήρατε τό πρωινό σας πρόγευμα; Άν δέν πήρατε τίποτε για τό πρόγευμα, θα ύποθέσω πώς είστε θυμωμένος... Είμαι τόσο στενωχορημένη πού άκούσατε τό μυστικό τής νύχτας. Φοβόμουν μήπως έπειτα άπ' αυτό, σας έβλεπα νά φεύγετε για πάντα και μήπως σχηματίζατε κακές ιδέες για τό στρατηγό... Δέν ύπάρχει καλύτερος άνθρωπος σ' όλο τόν κόσμο άπ' τό Φέοντορ... Μά έκανε τό καθήκον του... για την πατρίδα... για τόν άυτοκράτορα... Ένα καθήκον τρομερό είν' άλήθεια... Όταν τά πράγματα άρχισαν νά ηγραινών άσχημα στη Μόσχα, έγώ ή ίδια του είπα: «Έξέρεις τί σέ περιμένει, Φέοντορ!.. Η στιγμή είνε πολύ άσχημη... Κάνε τόν άρρωστο». Μάλις τ' άκουσε αυτά, άγρίεψε τόσο, άστε νόμισα για μία στιγμή πώς θα μέ χτυπούσε, πώς θα μέ πνίκανε. «Έγώ» νά προδώσω τόν άυτοκράτορα, φώναζε, σέ μία τέτοια κρίσιμη στιγμή;... Τόν άυτοκράτορα στον όποιο χρυσάωπα τά πάντα... Είσαμ τρελλή, Ματρένα» Έπειτα άπό τό επεισόδιο αυτό, έκανε νά μου μιλήσει δυό μέρες... Όταν όμως είδε πώς θ' άρρωσταίνα άπό τη θλίψη μου, με συχώρεσε... Μά έκτός άπό τις γκρίνιες τις δικές μου, είχε νά κάνη και με τη Νατάσα, ή όποία πού κατέβαζε τά μούτρα, κάθε φορά πού άκουγε κυροβελισμούς στους δρόμους. Η Νατάσα παρακαλούθησε μαθήματα λατρικής στο Πανεπιστήμιο κ' ήξερε, βλέπετε, πολλούς άπ' τους φοιτητές και τις φοιτήτριες πού σκοπιωνόντουσαν στα όδοφράγματα... Ά! ή ζωή δέν ήταν καθόλου εύχάριστη για τό στρατηγό... Έστώς άπό μιάς, είχε και τόν ύπααστή του τό Βόρι, πού τόν άγα-

πώ όπόσο σαν παιδί μου και θα γινόμουν εύτυχισμένη άν τόν έβλεπα νά παντρεύεται τη Νατάσα —πώ γύριζε άπ' τις συγκρούσεις στους δρόμους χλωμός σαν πεθαμένος και στέναζε σαν γυναίκα...

— Κι' ό άλλος ύπααστής του, ό Μιχάλης; ρώτησε ό Ρουλιταμάλ.

—Ό! ό Μιχάλης ήρθε όταν ή φαταλίε κόντευαν πια νά τελειώσουν... Μάς τόν έστειλε ή κυβέρνησης, γιατί είχε μάθει ότι ό Βόρις δέν έδειχνε τό ήηλο πού έπρεπε στην κατάνυξι της επαναστάσεως και δέν ένεπαύριζε τό στρατηγό νά δευχθή άυτήν, όπως χρειαζόταν για τη σωτηρία της άυτοκρατορίας μας. Ό Μιχάλης έχει μία καρδιά μαρμαροένα κ' άν τόν διάταξαν, θα έπραζε χωρίς καμιά άντίρρηση τόν πατέρα του και τη μητέρα του φωνάζοντας: «Ζήτω ό Τσαρς!» Η καρδιά του σηκωνήθηκε μονάχα όταν είδε τη Νατάσα... Μά κ' ό έρωσ του αυτός μάς έκανε τό Φέοντορ κ' έμένα νά νοιάσουμε πολλές στενωχορίες... Για νά ξεκατέξουμε μάλιστα άποφασίσαμε νά παντρεύουμε τη Νατάσα με τό Βόρι... Μά τότε ή Νατάσα, προς μεγάλη μας έκπληξι, δέ θέλησε... Όχι, δέ θέλησε νά πική τό Βόρι, λέγοντας ότι είχε άκόμα καρδιά νά σκευτή για γάμο κ' ότι δέν βιαζόταν νά μάς έγγιταλειώη. Γιατί δέ θέλησε νά παντρευτή τό Βόρι στον όποίο έδειχνε τόσο συμπάθεια και γιατί άπό τότε κουδεντάζει συχνά με τό Μιχάλη; Μυστήριον...



— Γιατί δέν τόν παντρεύοσαι;
— Γιατί δέν θέλω νά σ' άφήσω, μαμά μου, άγαπημένη.

Τό πρόσωπό της είνε τόσο γαλήριο πάντα, άστε δέν μπορεί νά μαντέψη κανείς τίποτε άπό την έκφρασή του... Μονάχα όταν σκοπιωνόντουσαν οι συμφουητές της στη Μόσχα, την είδα άνασταταμένη και τότε κατάλαβα ότι έβλεπε μιά μεγάλη καρδιά κάτω άπ' τη γαλήνια όμορφιά της... Φτωχή Νατάσα!.. Την είδα πια ν' άνησυχή όσο κ' έγώ για τη ζωή του πατέρα της... Μικρό μου φίλε, την είδα νά φύγει μέσα στη νύχτα κάτω άπ' τά έπιπλα μαζί για ν' άνακαλύψη έξωρειακές μηχανές. Κατάλαβε όμως γρήγορα ότι αυτό ήταν νωσφρά, παιδίω, άνάξιο για μιάς νά σκοπιωνάστε έτσι σαν φοβερίσματα ζωά κάτω άπ' τά έπιπλα... και ν' άφησε νά φάγω όλοόνοαχη... Είνε άλήθεια πώς δέν άφίνα ποτέ τό στρατηγό... κ' όταν βρισκεται δίπλα του φαίνεται ή συχη σαν νά μη φοβάται τίποτε. Αυτό τονώνει πολύ τό ήρώό του... ένώ έγώ στρεφογυρίζω και φάγω όλοένα...

Έξαφνα τη στιγμή εκείνη, ή Νατάσα παρακαύστησε δροσερή και χαμογελαστή, σαν μία καπέλλα πού πέρασε καλά τη νύχτα της. Εύγενικά, ρώτησε τόν Ρουλιταμάλ για την ύγεια του, φίλης τη Ματρένα, όπως φίλων μία μητέρα πολυαγαπημένη και την έπέπληξε γιατί άγούπησε τη νύχτα:

— Αυτός ό Κοιτηριάν σου φουκάνει τό κεφάλι, της είπε. Όλες ή ιστορίες της Μόσχας τελειώσαν πια. Άπό ό Κοιτηριάν θέλω νά κάνη τό σπουδαίο με την άστυνομία του και σας ξετρελαίνει όλους... Είμαι βέβαιη πώς την άπάταρα της άνθοδόξης την σκοπιωθήσαν όργανά του.

— Δροσιονίς, της απάντησε ό Ρουλιταμάλ, έδιωξα άπ' τη βίλλα όλους τους άστυνομικούς... όλους... γιατί κ' έγώ σέφτομαι όπως περίπου κ' έσείς...

—Έ, τότε θα γίνετε φίλος μου, κύριε Ρουλιταμάλ. Σάς τό ύποσχομαι, άφού τό κίνατε αυτό... Τώρα πού οι άστυνομικοί φάνε, δέν έχομαι πια τίποτε νά φοβηθούμε... τίποτε... Πιστεύε με, μητέρα, και πάψε νά κλαίης...

Και, λέγοντας τά λόγια αυτά, ή Νατάσα φίλησε τη μητέρα της. —Ναι, φίλησέ με, φίλησέ με άκόμα! της είπε ή στρατηγίνα σκουπίζοντας τά δάκρυά της. Ό τ α ν μ ε φ ι λ έ σ ε, έ ξ ε χ ν ά ω τ ά π ά ν τ α... Μ' αγαπάς σαν μητέρα σου, πές μου;

—Ναι, σ' αγαπάω σαν μητέρα μου... σαν την άληθινή μου μητέρα...

— Πές μου άκόμα, δέν κρύβεις τίποτε άπό μένα, Νατάσα;

— Τίποτε, μητέρα...

— Τότε, γιατί κάνεις τό Βόρι σου νά ίταροφή; Γιατί δέν τόν παντρεύοσαι;

— Γιατί δέν θέλω νά σ' άφήσω, μαμά μου άγαπημένη.

Και ξεφρένοντας άπό την άγκαλιά της, άπομακρύνθηκε τρέχοντας στον κήπο.

(Άκολουθεί)